

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suavis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt X. Quid Episcopis Regni Neapolitani à Prorege praescriptum:
quidque agitatum ad inchoandum Concilium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

C A P V T X.

*Quid Episcopis Regni Neapolitani à Prorege præscriptum:
quidque agitatum ad inchoandum Concilium.*

ADuenerant quoque Romanorum Regis Oratores, plurimumque ambigebatur de inaugurando Concilio; quod præcipiuus rei cardo erat, cuiusque gratiâ mandatorum intraræ protrahebantur.

Hinc enim ^a indecorum videbatur, eam iniri solennitatem tam modico Episcoporum numero: hinc eius inauguratio censebatur certum apud Christianas Nationes classici non ex ludicro signum, adeoque eos commotetur, quorum lentitudo ab incerto touebatur. Verumtamen haec ratio haud putabatur satis esse inchoando tam exilibus auspiciis tam ingenti molimini, cum aliquo exultationis detimento, quæ ad huiusmodi moles sustentandas batu est. Testabatur Mendoza, Hispaniæ Præfules breuī se datus in

^a Literæ Legatorum ad Farnesum, 30. Martij.

^b Vallisfoletto ad Farnesum, & ab eo missis ad Legatos, 14. Martij.

^c Literæ Farnesij ad Legatos, 11. Martij.

1545.

Concilium confluenter: sed animaduerso illarum Dicecsum detrimento, cunctis Regio nomine imponi, ut literas procuratorias darent quatuor Episcopis a se designandis, qui Regni totius vices in Concilio gerent. Id ipsum prius multis Episcopis aperuerat per Sacelli Regij Primarium Administrum (Cappellatum Maiorem vulgo appellant) ad quem Toletani iussu conuenerant. At illi vna voce repugnarunt, habere se in animo praesentes interesse Concilio; ubi vero id consequi nequirent, velle per se destinare Procuratores, prout sibi conscientia suaderet. Quae oppositio eodem magis elatum Proregis animum commouit ad eos perpellendos vi iussionis Regio nomine ipsis indicata.

Hac a Prorege gesta, quam improuisa Pontifici, tam molesta accidere. Id enim egregium erat inuentum, quo Principes plurimorum suffragia in paucorum linguas sibi addictas contraherent, atque ita Synodi moderatores imperiosius euaderent, adempta libertate, adeoque veneratione ac fructu, qui a libertate pendebat. Itaque rei nouitas repente Pontificem impulit ad imperandam Legatis inchoandas Synodi moram: postea vero * per Diploma graui bus adiectis poenis prohibuit, ne quis Episcoporum per Procuratorem adiret Concilium, sed per seipsum accederet. Quod quamquam videretur ita generatim reipsa praestari non posse (ac tamen praestitum est) & Pontifex paratum gereret animum, ad eam legem postea plerisque relaxandam, imperandum tamen putauit, & in uiolatè seruandum, donec Prorex ab incepto desisteret. Adeò ut tametsi Moguntinus Septemuir Purpuratus eodem Procuratorem misserit, legitimis excusationibus adductis, quod sibi necesse foret Comitis interesse partem Catholicam defensuro, opus fuerit Procuratoris admissionem suspendere, ac eidem significare, potius per peculiare Diploma illum acceptum iri. Quod si verum est quod narrat Suauis, nimis severum Legatis hoc Diploma visum, adeoque prius promulgationem ab ipsis retardatam, tamquam Episcoporum conscientiis permolestam; verum etiam est quod ille ignorat, cum Romana responsa non legerit; inde nimis eos fuisse admonitos, cum Diploma de solis negligentibus loqueretur (qua voces culpam sonant, & culpam grauem, ubi agitur de poena graui) haud solitudinem affterri cuicunque per conscientiam probabilem operanti. Idcirco a Pontifice promulgatum Diploma, typisque editum, vt dicemus, Legatis illius consilio acquiescentibus.

Interea Legatorum epistola (qui Polo adhuc absente duo solum erant) Pontificem impulit, ut aperiri iuberet Concilium die ter-

* Literæ
Card. S. Flo-
ra ad Lega-
tos, 21. &
30. Maij.

* Literæ
Card. S. Flo-
ra ad Lega-
tos, 16. Maij.

tiæ

1545.

tia Maij, Inuentæ Crucis memorię sacrā. Scripterunt, ea qua Cæsar Conuentui proponebat, ab illo sibi communicata, huiusmodi esse: *Cum emendationis negotium diuturnam deliberationem depositum, & bellum Turcum moram non pateretur, opportunius Cæsarem exfusare, vbi Synodus inchoata iam esset, supersedendum in præsentia emendationis negotio: interim enim compertum fore, quo pacto Concilium se habebat, quidve ab eo de morum emendatione sperandum. Si enim illius nulla spes sit, fulgeret ante incepti Conuentus exitum, alium indicetum iri, in qua tan Religionis, tum reformande discipline consilium omnino haberetur. Hoc posito considerabant Legati, posse Cæsarem ab armis Turcicis dies singulos adigi ad soluenda ex improviso Comitia, & fancienda illorum decreta, quibus, vbi Concilium nondum esset inceptum, indicerent futura Comitia de Religionis negotio, per infanabile eiusdem vulnus: nec Germanos amplius destitutos ad oblatam dicti denuò Concilij spem toties irritam. Quod si apertæ iam Synodo, Cæsaris officia bello Turcico intenti Pontificem compellerent ad eam retardandam, nullam futuram fuisse iacturam, quin post duplex lucrum: alterum, dum sisteretur periculosa nocentium horum concursio imminentis conuentus ad sacras controvenerat expendendas: alterum, dum omnibus palam fieret, Pontificem, quod in se esset, velle reipsa Concilium.*

Addebat præterea, Sibi suboluisse, Cæsarem in sinu Concilium nihil cupere, idque in Mendoza fronte dignosei: celari tamen Cæsare haec animi sensa, quippe fama sua consulente, simulque verito, ne rursus à Pontifice ea sibi Scripturæ verba exprobarentur, per Diploma publicum suprà recitatum obiecta, *Vocatus, & non erat qui audiret; venimus, & non erat vir:* quibus acriter commutus fuerat, ut Mignanello significauerat Granuellanus. Primum gratum ipsi futurum hoc otium Legatorum, vt in illos culpam se gereret eorum omnium, quæ, tametsi Ecclesia noxia, coactum se putaret indulgere Germaniæ ac Protestantibus, nondum inchoato Concilio; seque eo nomine pariter excusaret, quod iam Legato tempori communicasset, quæ Comitiis fuissent à se proposita.

Tertio loco adducebant, Moyses passim nolle sibi persuadere, Pontificem ex animo agere de Concilio celebrando: seu illius voluntatem metientes ex eo, quod sibi conducibile arbitrabantur, seu cùm discernendo non esset, quid casu, quid ex arte contingat, existimantes nihil vspiam euenire, nisi Principum consilio; adeoque Pontificis technis vertentes inieetas præteritis conuocationibus curbas: seu demum per vulgarem credulitatem malevolentium etiam

* Literæ
Mignanelli
ad Cerui-
num, 9. A-
pril. 1545.

luminis occupatos. Quapropter fieri quidem poterat, vt Concilium à Pontifice iam inchoatum cernerent; haud ita tamen, vt prius crederet inchoandum: quod Mignanelli quoque literis confirmabatur. Itaque cum esset extimescendum, ne Turcarum imperii rerum sacrarum curas ad armorum tractationem violenter conuerteret; si diu Concilij primordia protraherentur, vulgus obtructaturum, quasi tunc aperiretur, cum præuidetur necessitas eiusdem confessim claudendi.

Ponderabant postremò, plerosque præoccupatos eà persuasione de auerso à Synodo Pontifice, peruersè interpretatuos Legati missonem, quali tendentem ad impetrandam Concilij procratinatiōnem à Cæsare, qui studuerat per omnem conantis speciem non modo vt ipse crederetur Synodus promouisse, sed propemodum procreasse. Contrà verò à Pontifice, vt Apostolice Sedis honori consuleretur, omnem adhibitam operam, quā palam fieret, à se tamquam primo vltroque mouente principio rem illam agi, cui principio non stimulis præcedentibus opus esset, sed auxiliis subsequentibus: ideoque non sibi prius innotuisse duorum Principum consensum, quām Synodum à se indictam fuisse, Oratoris Vegæ reditu Romam haud expectato, ne Caput Ecclesiæ à dextera motum, non dextera à Capite videretur. Proinde disputabant Legati: Vel post Farnesij legationem revera Synodus cogeretur, & tunc vni Cæsari cunctos eam acceptam relatuos, quasi ille in procurando publico Ecclesiæ bono iniustus oblitissit contrariis precibus eamdem regentis: vel non cogeretur, & tunc præstò futuram Cæsari excusationem, quasi manus dederit illius importunitati, qui harum denique rerum curam gerebat, atque muneris sui vinculis obstringebatur: ac per euentum vrumque obtrictante famâ diminutam in reuerentiam atque amorem erga Pontificem, quæ duo maximè necessaria sunt ad fouendam in animis hominum Fidem Catholicaam, quippe quæ ab omni & quacumque secta ceterorum Christianorum non aliter discernitur, quām per coniunctionem cum Pontifice tamquam cum Capite. E conuerso, si Concilio daretur initium antequam Farnesius Germaniam adiret, ipsum, afflante sibi hac aera secundā, illius Nationis animos propios experturum.

Pars I.

Ppp CAPVT